

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce: ■■■, nar. ■■■, státní příslušník Ukrajiny, bytem ■■■, zastoupen Mgr. Václavem Dařbujanem, advokátem se sídlem Jungmannova 351/2, 460 01 Liberec 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. MV-155945-9/SO-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 11. 2016, č. j. MV-155945-9/SO-2013, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 10. 2013, č. j. OAM-61986-25/DP-2012, jímž byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, protože žalobce k žádosti předložil padělaný doklad.

Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že předložené potvrzení o studiu na Kyjevské duchovní akademii Ukrajinské

pravoslavné církve bylo falzifikátem. Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgán I. stupně požádal o prověření pravosti a platnosti potvrzení o studiu Velvyslanectví České republiky v Kyjevě. Podle žalobce není velvyslanectví oprávněno hodnotit pravost dokumentu. K hodnocení pravosti úředního dokumentu bylo na místě provést znalecký posudek z příslušného oboru podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Sdělení velvyslanectví nelze považovat za veřejnou listinu podle § 53 odst. 3 správního řádu a není možné presumovat jeho pravdivost. Ze sdělení nevyplývalo, jaké období bylo zkoumáno, zda studentský statut nezanikl, zda žalobce nebyl studentem zkoumaného oddělení, či celé školy. Velvyslanectví podalo pouze zprostředkované informace prorektorem akademie S.J. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k jeho svědecké výpovědi, případně obeslat přímo akademii. Zjištění skutkového stavu je nedostačující, neboť správní orgán neměl možnost S.J. klást doplňující otázky ke zjištění skutkového stavu. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že důležité informace mohly být znehodnoceny z důvodu nesprávného překladu jeho výpovědi. Dále uvedl, že existuje možnost, že byl ve skutečnosti studentem akademie, ale disponoval nesprávným potvrzením. V takovém případě by podmínky pro rozhodnutí o neprodloužení povolení nebyly naplněny, neboť byl fakticky i právně nezaopatřeným dítětem. Žalobce dále uvedl, že odvolacímu soudu (*pozn. soudu* správně odvolacímu orgánu) doložil originál potvrzení o studiu Regentských kurzů při Svjato-Pokrovském klášteře, ze kterého vyplývá, že ke studiu přestoupil z akademie od 2. 4. 2013. Žalobce tedy předložil další důkaz o tom, že na akademii studoval. Žalovaný tento důkaz nepromítl do svého rozhodnutí, neprovedl nové dokazování, ani věc nevrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, tím podle žalobce porušil § 3 správního řádu a jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Z uvedených důvodů je rozhodnutí nezákonné, skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje rozsáhlé doplnění. Žalobce proto navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s odvolacemi, proto plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrval na závěru, že správní orgán I. stupně i žalovaný spolehlivě zjistili stav věci a posoudili jej v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný přihlédl ke všem předloženým podkladům a uváděným námitkám. Správní orgán I. stupně rozhodl o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce k žádosti předložil padělaný doklad. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny s dobou platnosti od 18. 10. 2010 do 17. 10. 2012. Dne 4. 10. 2012 požádal o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. V průběhu řízení nabyl zletilosti, proto jako doklad o tom, že je nezaopatřeným dítětem doložil dne 9. 4. 2013 potvrzení o studiu, které dne 27. 3. 2013 vystavila Ukrajinská pravoslavná církev, Volodymyr Metropolita Kyjevský a celé Ukrajiny a které podepsal rektor. V potvrzení bylo uvedeno, že žalobce studuje první ročník Regentského oddělení Kyjevské duchovní akademie Ukrajinské pravoslavné církve.

Správní orgán I. stupně pojal ohledně tohoto potvrzení pochybnosti, proto požádal konzulární cestou Velvyslanectví České republiky v Kyjevě o prověření pravosti předloženého potvrzení a údajů v něm uvedených, zejména mu šlo o zodpovězení otázek, zda akademie existuje, zda potvrzení vydala, kdy a komu bylo vystaveno, zda je platné a zda žalobce skutečně navštěvuje první ročník akademie a o jakou formu studia se jedná. Ze sdělení velvyslanectví ze dne 18. 6. 2013 vyplynulo, že prorektor akademie S.J. sdělil, že zasláné potvrzení o studiu na uvedené škole je falzifikát, neboť žalobce (a další osoba) není studentem akademie, podpis na potvrzení není podpisem Metropolitě Antonia a na Ukrajině neexistuje žádné vzdělávací zařízení Regentské oddělení při Kyjevské duchovní akademii a samotný formulář není formulářem akademie, formulář metropolitě V. nemůže užívat metropolita A.

Po obdržení uvedeného sdělení vyzval správni orgán I. stupně žalobce k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce svého práva nevyužil, žádné výhrady nesdělil. Dne 24. 9. 2013 do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že v České republice pobývá s matkou a otcem, pobývá zde většinu doby, prozatím studuje dálkově první ročník Regentského oddělení Kyjevské duchovní akademie Ukrajinské pravoslavné církve, kdy školu navštěvuje zhruba dva měsíce v roce a na Ukrajině pobývá během vánočních prázdnin. Sdělil, že v České republice nepracuje, ani nestuduje žádnou školu, na Ukrajině má sestru, kterou navštěvuje. Uvedl, že nemá žádné ekonomické, ani jiné závazky na území České republiky, ke společenským a kulturním vazbám se nedokázal vyjádřit.

Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2013 správni orgán I. stupně vyslovil, že se platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje, neboť žalobce k žádosti předložil padělané potvrzení o studiu prvního ročníku Regentského oddělení na Kyjevské duchovní akademii Ukrajinské pravoslavné církve. Správni orgán I. stupně na základě vyjádření velvyslanectví konstatoval, že předložené potvrzení je falzifikát a žalobce není studentem uvedené školy. Dále uvedl, že dle § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a uvedeného zákona, a dospěl na základě skutečností, které žalobce sdělil do protokolu o výsledku, k závěru, že vydané rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do soukromého ani rodinného života žalobce.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce popíral, že předložil padělané potvrzení. Předložil další potvrzení Ukrajinské pravoslavné církve o studiu Regentských kurzů při Svjato-Pokrovském klášteře, ve kterém bylo uvedeno, že žalobce (a další osoba, jejíž studium na akademii velvyslanectví prověřovalo) přestoupil z KDC od 2. 4. 2013 ke studiu Regentských kurzů při Svjato-Pokrovském klášteře. Namítal, že z předloženého potvrzení je zřejmé, že do kurzů přestoupil z akademie a musel tedy na akademii studovat.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V průběhu odvolacího řízení si žalovaný vyžádal sdělení Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace, ohledně pravosti předloženého potvrzení o studiu. Sdělení policie ze dne 3. 11. 2014 vycházelo ze skutečností zjištěných prostřednictvím Okresního státního zastupitelství Jablonec nad Nisou cestou právní pomoci u ukrajinských úřadů. Bylo v něm uvedeno, že od ukrajinských úřadů bylo zjištěno, že se skutečně jedná o padělek potvrzení Kyjevské

duchovní akademie Ukrajinské pravoslavné církve. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí opřel o toto sdělení policie, ze kterého stejně jako sdělení velvyslanectví vyplývá, že žalobcem předložené potvrzení o studiu prvního ročníku Regentského oddělení na Kyjevské duchovní akademii Ukrajinské pravoslavné církve je padělek. Žalovaný nepřihlédl k nově doloženému potvrzení o studiu Regentských kurzů při Svjato-Pokrovském klášteře, což odůvodnil § 82 odst. 4 správního řádu. Podle potvrzení měl žalobce na škole studovat od 2. 4. 2013, kdy měl přestoupit z KDC, měl tedy dostačený prostor pro doložení tohoto nového potvrzení, když prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 19. 10. 2013. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orán I. stupně měl podloženo, že žalobce k žádosti k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu předložil falešné potvrzení o studiu, jímž prokazoval, že je nezaopatřeným dítětem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného ve věci neprodloužení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, na základě jeho žádosti podané podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Právě takovým typem pobytového oprávnění žalobce disponoval od 18. 10. 2010 do 17. 10. 2012.

Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu stanovenou v zákoně. Ustanovení § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanoví, jaké náležitosti je cizinec povinen k takové žádosti doložit. Současně je třeba přihlídnout také k § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře s tím, že pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.

Podle § 44 odst. 4 věty poslední zákona o pobytu cizinců platí, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

Podle § 46a odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.

V projednávané věci správní orgány odůvodnily neprodloužení platnosti pobytového povolení předložením falzifikátu potvrzení o studiu na Kyjevské duchovní akademii Ukrajinské pravoslavné církve. Jako nedůvodnou posoudil soud námitku, kterou žalobce brojil proti ověření údajů v předloženém potvrzení o studiu prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Kyjevě.

Soud připomíná, že na řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahuje správní řád, podle jehož § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Výčet podkladů je demonstrativní, stejně tak jako výčet důkazních prostředků podle § 51 odst. 1 správního řádu. Důkaz znaleckým posudkem podle § 56 správního řádu si správní orgán vyžádá tehdy, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí.

Postup, kdy se správní orgán obrátí konzulární cestou prostřednictvím Velvyslanectví České republiky ve státu, jehož je cizinec státním příslušníkem, na úřady či další instituce tam sídlící, je při ověřování pravosti listin a údajů v nich uvedených zcela běžný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 As 71/2011-93, či ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012-29, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

V žalobcově případě správní orgán I. stupně sice žádal velvyslanectví o ověření pravosti potvrzení o studiu a údajů v něm uvedených, ale prostřednictvím zjištění, zda Kyjevská duchovní akademie Ukrajinské pravoslavné církve existuje, zda potvrzení vydala, kdy a komu, zda žalobce skutečně první ročník Regentského oddělení studuje a jako formou. Nejednalo se o zodpovězení otázek, k nimž by bylo třeba jakýchkoli odborných znalostí znalce z určitého oboru. Nešlo o odborné posouzení pravosti samotného formuláře či pravosti podpisu osoby na potvrzení o studiu, k němuž by bylo znalecké zkoumání ve smyslu § 56 správního řádu nezbytné. Soud považuje za logické, že sdělení velvyslanectví obsahuje skutečnosti, které byly ověřeny právě u Kyjevské duchovní akademie, prostřednictvím jejího prorektora S.J.. Sdělení velvyslanectví obsahovalo dostatečné informace, na základě kterých bylo možné učinit jednoznačný závěr, že žalobcem předložené potvrzení o studiu není pravé. Nelze tedy vytýkat správnímu orgánu I. stupně, že ve věci neustanovil znalce ani nepřistoupil ke svědecké výpovědi S.J., jak se toho až v žalobě domáhá žalobce. Pokud velvyslanectví dotazem u prorektora akademie, jemuž bylo potvrzení zasláno k nahlédnutí, zjistilo, že při akademii vůbec neexistuje Regentské oddělení a že žalobce studentem akademii není a jím předložený formulář není vůbec formulářem akademie, není vadou, jestliže se sdělení blíže nevěnovalo dalším otázkám v souvislosti s žalobcovým tvrzeným studiem. Žádné skutečnosti, které by obsah sdělení velvyslanectví jakkoli zpochybňovaly, v řízení nevystaly.

Dílčí námitku ohledně možného znehodnocení důležitých informací z důvodu nesprávného překladu sdělení prorektora S.J. považuje soud za účelovou.

Ve správním spisu je založeno nejen sdělení velvyslanectví, ale také originál sdělení prorektora Kyjevské duchovní akademie. Žalobci nic nebránilo, aby se v řízení před správními orgány s podklady pro rozhodnutí seznámil a případně uplatnil proti jejich obsahu konkrétní výhrady.

Stejně tak účelovým a spekulativním se soudu jeví tvrzení žalobce o možném studiu na akademii s tím, že disponoval nesprávným potvrzením. Byl to žalobce, kdo svou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu doložil potvrzením o studiu prvního ročníku Regentského oddělení Kyjevské duchovní akademie. Soud považuje za krajně nepravděpodobné, že by se žalobce spokojil s potvrzením o studiu ve vzdělávacím programu Regentského oddělení, které dle sdělení akademie neexistuje a kde tedy nemohl studovat.

S dalším potvrzením o studiu Regentských kurzů při Svjato-Pokrovském klášteře od 2. 4. 2013 se žalovaný řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal, odůvodnil, že k tomuto novému důkazu nelze podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout. Tento postup žalovaného byl zcela správný a plně v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu upravujícím koncentraci řízení. Žalovaný může přihlídnout k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v průběhu odvolací řízení jen tehdy, pokud tyto skutečnosti nemohl žalobce uplatnit dříve. Vzhledem k tomu, že cizince je povinen předložit náležitosti taxativně vypočtené příslušným ustanovením zákona o pobytu cizinců již při podání žádosti, resp. v souzeném případě poté, co žalobce nabyl v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně zletilosti, zcela jistě se u dalšího potvrzení o studiu od 2. 4. 2013 nejedná o skutečnost, kterou nemohl žalobce uplatnit dříve než v rámci odvolacího řízení. Soud připomíná, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 10. 2013, žalobce tedy měl dostatek času k podané žádosti předložit i toto další potvrzení o studiu. Zásada koncentrace řízení ve správním řádu je postavena na zásadě, že se vše podstatné má odehrát před správním orgánem I. stupně. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 následovně: *„Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.“* Lze tedy uzavřít tím, že žalovaný nepochybil, pokud z potvrzení předloženého až v odvolacím řízení žádné skutkové závěry nečinil.

Soud má s ohledem na shora konstatované skutečnosti za prokázané, že žalobce skutečnost, že je nezaopatřeným dítětem, v řízení o žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny prokazoval padělaným potvrzením. Je třeba zdůraznit, že k tomuto závěru dospěl žalovaný nejen na podkladě sdělení velvyslanectví, ale rovněž měl k dispozici sdělení Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace, ze dne 3. 11. 2014, které vycházelo ze skutečností zjištěných prostřednictvím Okresního státního zastupitelství Jablonec nad Nisou cestou právní pomoci u ukrajinských úřadů a podle kterého se jednalo o padělek potvrzení Kyjevské duchovní akademie Ukrajinské pravoslavné církve.

Správní orgány podle přesvědčení soudu neporušily povinnost dostatečně zjistit skutkový stav věci dle § 3 správního řádu, jejich skutkové závěry mají oporu ve spisovém

materiálu, soud tedy porušení žalobcova práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod neshledal.

Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve věci rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., žalovaný s daným procesním postupem souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas nesdělil.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 2. května 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu